

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 101.675 van 7 december 2001
in de zaak A. 107.147/XIV-5394.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. BOCKEN,
 kantoor houdende te 2900 SCHOTEN,
 Kasteeldreef 38

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 23 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 april 2001 tot weigering van regularisatie;

Gelet op de beschikking van 31 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gelet op de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij en gehoord de opmerkingen van advocaat K. GEERAERTS die, loco advocaat P. BOCKEN

verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij, met nationaliteit van XXX, op 27 januari 2000 een regularisatieaanvraag indient op basis van artikel 2, 2° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk; dat de derde Kamer van de Commissie voor regularisatie op 26 februari 2001 een ongunstig advies verleent betreffende deze aanvraag; dat de motivering van dit advies luidt als volgt :

“(…)

Gezien verzoekster zich bij het indienen van haar verzoek tot regularisatie gesteund had op artikel 2,2° van de wet van 22 december 1999 hetzij wegens een onmogelijkheid tot terugkeer wegens redenen onafhankelijk van de eigen wil naar het land van herkomst noch naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft.

Bij niet ondertekend schrijven van 24 januari 2000 werd aan de Commissie medegedeeld dat verzoekster die onmogelijkheid steunde op het feit dat zij moslim was en een syndicale functie had uitgeoefend die aanleiding hadden gegeven tot doodsb bedreigingen en hierdoor voor haar leven vreesde.

Gezien verzoeker kennis kon nemen van de nota met advies van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie van 16 oktober 2000 waarin gesteld werd dat het dossier van verzoeker wel volledig was maar stukken bevatte die aanleiding konden geven tot betwisting (artikel 12 § 2 van de wet van 22 december 1999) zodat het verzoek aanhangig werd gemaakt werd bij een kamer van de Commissie.

Volgens artikel 12 § 1 tweede lid van de wet van 22 december 1999 beschikte de verzoeker na kennisname van die nota over drie dagen om daarop per aangetekend schrijven te reageren. In het dossier van betrokkene ligt dergelijke reactie niet voor zodat er ook niet kan vastgesteld worden dat op de voorgeschreven wijze een poging werd gedaan om de vaststellingen uit de nota te weerleggen.

Vermits er uit het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat voorlag ter gelegenheid van de behandeling van het verzoek, blijkt dat verzoekster zich op 15 juni 1999 vluchteling verklaard heeft en toen ook over bedreigingen langs de telefoon had gesproken. Haar verzoek leidde op 29 juli 1999 tot een weigering van verblijf en verzoekster ontving daarbij het bevel het grondgebied te verlaten.

Verzoekster wist toen dat die afwijzing gesteund was omdat ze geen enkel haar verhaal ernstig ondersteunend element had kunnen voorbrengen en ze geen gegronde vrees voor een vervolging geloofwaardig had kunnen maken. Die beoordeling heeft ondertussen rechtskracht en verzoekster is sindsdien niet in de mogelijkheid gebleken om zelf een positief bewijs aan te brengen van datgene wat ze voorhoudt terwijl het leven in XXX, waar er internationale controle was, reeds sinds verschillende jaren genormaliseerd is.

(…)”;

dat op 23 april 2001 de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie weigert; dat dit de bestreden beslissing is, die luidt als volgt :

“De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te ANTWERPEN, op 27/01/2000 en dat het nummer 20602000012703801 draagt.

Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij onder het kopje “middelen” als eerste middel uiteenzet hetgeen volgt :

“schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991, artikel 1 :

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft gewoon het advies van de Commissie voor Regularisatie overgenomen en beslist dit advies "waarvan ik de overwegingen als de mijne overneem" te volgen";

Met deze beslissing schendt de Minister van Binnenlandse Zaken de motiveringsplicht voormeld, nu het louter verwijzen naar, op zich niet voldoende is, temeer nu de beslissing ernstige gevolgen heeft voor het statuut van verzoekster; dat om deze redenen de beslissing reeds dient nietig verklaard te worden.”;

dat zij onder het kopje “Ten gronde” het volgende uiteenzet :

“1. Aangezien de Minister van Binnenlandse Zaken zelf diende te motiveren en geenszins gewoon het advies van de Commissie voor Regularisatie "als de zijne" kon overnemen (schending art. 1 wet 29 juli 1991) temeer nu deze beslissing ernstige gevolgen heeft voor het statuut van verzoekster;

Daarenboven had de Commissie voor Regularisatie, gelet op de concrete situatie waarin verzoekster zich bevindt, niet tot een negatief advies kunnen komen;

De nationaliteit van verzoekster wordt niet betwist en de situatie in XXX kan geenszins als genormaliseerd aanzien worden (zie actuele lijst landen IOMS onmogelijkheid voor terugkeer);

De Commissie voor Regularisatie verwijst bovendien in haar advies naar de beoordeling van het commissariaat, doch de Commissie diende een eigen beslissing te nemen en niet de beoordeling van het commissariaat te volgen.”;

2.1.2. Overwegende dat de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen besloten plicht tot formele motivering tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat dit oogmerk kan worden bereikt niet alleen door middel van de in artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 voorgeschreven motivering “in de akte”, maar ook door verwijzing naar adviezen waarvan de inhoud aan de bestuurde bekend is, of ter kennis is

gebracht en deze adviezen zelf afdoende gemotiveerd zijn; dat de omstandigheid dat de bestreden beslissing “ernstige gevolgen heeft voor het statuut van verzoekster” daaraan vreemd is;

Overwegende dat de hiervoor aangehaalde bestreden beslissing uitdrukkelijk de overwegingen onderschrijft en overneemt van het bij de bestreden beslissing gevoegd advies van de derde Kamer van de Commissie voor regularisatie; dat verzoekende partij niet betwist dit advies van de Commissie voor regularisatie te hebben ontvangen; dat het advies van de Commissie voor regularisatie duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan tot de verwerping van de aanvraag wordt geadviseerd; dat de omstandigheid dat de Commissie voor regularisatie “verwijst (...) naar de beoordeling” van het onderzoekssecretariaat, waarvan verzoekende partij niet betwist dat zij kennis heeft van de nota met advies van het onderzoekssecretariaat, op zich niet maakt dat dit advies niet formeel is gemotiveerd, noch dat de Commissie voor regularisatie geen eigen “beslissing” nam; dat de verzoekende partij derhalve niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van dit advies haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht; dat derhalve de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet gegrond is;

Overwegende dat de verwerende partij wat het advies van de Commissie voor regularisatie betreft, ook aanvoert dat “daarenboven (...) de Commissie voor regularisatie, gelet op de concrete situatie waarin verzoekster zich bevindt, niet tot een negatief advies (had) kunnen komen”; dat zij aanvoert dat haar nationaliteit niet wordt betwist en de situatie in XXX geenszins als genormaliseerd kan worden aanzien;

Overwegende dat deze kritiek geen betrekking heeft op een niet afdoende aanduiding in de beslissing van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen; dat derhalve deze kritiek geen betrekking heeft op de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij onder het kopje ‘middelen’ de schending aanvoert van het EVRM “in het algemeen en de artikelen 3 en 5 in het bijzonder, alsook de schending van de Universele Verklaring van de rechten van de mens van 10 december 1948 (...) in het algemeen en de artikelen 3, 5, 7 en 12 in het bijzonder”; dat zij onder het kopje ‘ten gronde’ de “navolgende verduidelijking” aanbrengt :

“2. Verzoekster toont een schending aan van art. 3, 5, 7 en 12 van het UVRM en art. 3 en 5 van het EVRM;

Verzoekster brengt in bijlage bijkomende stukken voor ter bevestiging van de precaire situatie waarin zij verkeert;

Dat de concrete situatie waarin verzoekster zich bevindt, het voor haar en zulks in relatie met de situatie in haar land, onmogelijk maakt om naar haar land van herkomst terug te keren;

Dat in tegenstelling tot hetgeen de Belgische Staat beweert, er gegronde vrees bestaat voor vervolging van verzoekster en voor haar bestaan als mens met inachtnaam van haar fundamentele rechten en vrijheden;

Onder vernederende behandelingen wordt verstaan die handelingen die diegenen die eraan worden onderworpen in zijn ogen of in de ogen van derden krenken of zijn menselijke waardigheid ernstig aantasten (...);

Dat uit de feitelijke gegevens van deze zaak alsmede de stukken, inzonderheid de gevoegde verklaringen, onmiskenbaar blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van de voormelde fundamentele rechten en vrijheden gewaarborgd door het UVRM en het EVRM;

Dat verzoekster aan wreedaardige, onmenselijke en vernederende behandelingen zal worden onderworpen in XXX.”;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948; dat geen van de bepalingen van deze verklaring directe werking hebben; dat de verzoekende partij derhalve de rechtstreekse schending van deze verklaring in haar geheel noch van bepaalde artikelen ervan, op een ontvankelijke wijze kan aanvoeren;

Overwegende dat de verzoekende partij in essentie in haar middel betoogt dat het voor haar onmogelijk is om naar haar land van herkomst terug te keren; dat er een gegronde vrees voor vervolging en voor haar bestaan als mens bestaat; dat “onmiskenbaar blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van de voormelde fundamentele rechten en vrijheden gewaarborgd door het (...) EVRM” en dat verzoekende partij “aan wreedaardige, onmenselijke en vernederende behandelingen zal worden onderworpen in XXX”;

Overwegende dat het middel gebaseerd is op de veronderstelling dat de verzoekende partij op grond van de bestreden beslissing het grondgebied van het Rijk dient te verlaten; dat de bestreden beslissing evenwel geen verwijderingsmaatregel inhoudt; dat derhalve de schending van de in het middel aangehaalde bepalingen van het EVRM niet dienstig worden ingeroepen; dat het tweede middel wordt verworpen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronde middelen heeft aangevoerd; dat het verzoekschrift derhalve niet gegrond is; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende

bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven december tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.